

Pokusím se nazvat každou kapitolu podle knihy, o níž se domnívám, že stojí za to, aby si ji lidé přečetli. Podle knihy, kterou MUSÍTE mít v knihovně. Mnozí – a zejména novináři z časopisů s velkými barevnými fotografiemi – se mě ptají, co čtu. Jiní ani nevědí, že mezi muzikanty je spousta vášnivých čtenářů a knižních nadšenců. Za mnohé můžeme jmenovat intelektuály z legendární slovinšské skupiny Laibach, dále Henryho Rollinse, Nicka Cavea nebo Romana Iagupova z moldavské skupiny Zdob si Zdub. Ti čtou dokonce i poezii, někdy přímo před koncertem. Tolik tedy k názvu

kapitoly, která nese jméno podle McCarthyho románu. I když správný název kapitoly by měl znít „Tahle země není pro nehezky“.

Média ani zábavní průmysl neznají žádnou vnitřní krásu. Toto slovní spojení je jen sentimentální omlouvání a snaha o politickou korektnost vůči lidem neoplývajícím fyzickou přitažlivostí. Média a zábavní průmysl znají jen a jen vnější krásu. Pokud by to tak nebylo, zkrachovalo by celé odvětví zkrášlovacího průmyslu, od solárních studií a posiloven přes mezinárodní mastičkářské koncerny až po průmysl plastické chirurgie.

V dnešní době existuje výlučně diktát vnější krásy. I když si to nechceme připustit, celý život držíme dietu. Hubneme, chodíme do posiloven, omezujeme tučná jídla. Přitom kánon, vzorec nebo pravidla určující krásu neexistují. Jedině média jsou schopna nám, běžným lidem, „vysvětlit“, co je pěkné a co pěkné není. Nedávná britská královská svatba byla dokonalou exhibicí, přímo manifestací dokonalých pěkných lidí. Byla to právě média, kdo nám to řekl. Ta média, která v den svatby přišla

s tvrzením, že i pleš je sexy. Stačí se zeptat – proč máme raději Dianu než Fergie? Protože byla hezčí... Ale nemusíme chodit pro příklady až na ostrovy. I úspěch Paľa Bielika, Michala Dočolomanského, Leoše Mareše, Karla Gotta, Jany Brejchové či Vojty Dyka byl postavený (i) na jejich fyzické kráse. Na něčem, co se dá zjednodušeně definovat jako souměrné rysy tváře a štíhlá postava. Ostatně, důkaz našeho sklonu ke kráse a k pěkným lidem ilustruje i další příklad. Vnitřní síla, pokora a cesta Matky Terezy, takzvaná vnitřní krása, nikdy nepůsobila na lidi tak magicky jako půvab usměvavého štíhlého papeže Jana Pavla II. Všechno okouzlení jde jen po povrchu.

Snahy o zkrášlení najdeme už v antice. Tehdejší ženy znaly růž, a dokonce pudr. Ale totální diktát krásy nastal až po neuvěřitelném zesílení vlivu zábavy na náš život. A to především díky rychlému rozšíření médií – jak kvalitativnímu, tak i kvantitativnímu. Kvůli požadavku dokonalosti mají dnes vypracované svalnaté ruce nejen muži, ale i ženy, a to přesto, že téměř nikdo ze současných herců a zpěváků svalnaté ruce nepotřebuje. Kromě toho svalnatá ramena takřka bez tuku působí u žen tro-

chu odpudivě – stačí si vzpomenout na Michelle Obama nebo na Madonnu.

Diktát krásy přináší ještě pár dalších protikladů, které stojí za to připomenout. Potlačujeme svou přirozenost a trápíme se, abychom se mohli vůči okolnímu světu prezentovat šťastně. Filozofický diktát současnosti mluví o tom, že se máme tvářit přirozeně a svoje soukromé já bezostyšně přenášet na veřejnost, a my, namísto toho, abychom tento diktát odmítli, bolestivě se snažíme přizpůsobovat své vnitřní já venkovním vlivům. Štíhlá postava a vytrénované svalstvo je vzkazem okolnímu světu: „Jsem připravený čelit jakékoliv výzvě, jsem zodpovědný, dokážu se soustředit na sebe a umím reagovat na požadavky svého okolí.“ Lidé s nadváhou nebo s nějakou neskrývanou neřestí nemají v dnešní společnosti žádnou šanci. Jestliže se s tímto krutým tvrzením nechcete ztotožnit, zkuste se ztotožnit s Elvisem Presleym v posledních měsících jeho kariéry (a života). Tentýž skvělý hlas a úžasný zpěvák, jen viditelné stopy alkoholismu a závislosti na lécích z něj pro nás v druhé polovině sedmdesátých let činí neakceptovatelnou osobu. Váhové výkyvy Britney Spears, Janet Jackson a Christiny

Aguilery se staly pravidelnou součástí glosování společenských rubrik. Všimněme si, že všechny tři jmenované zpěvačky vydávají své desky zásadně v období, kdy jsou pěkné a hubené. Nadváha rovná se neúspěch. Na tomto místě musím poznamenat, že také vydání poslední desky legendární slovenské skupiny Elán Andělská daň předznamenalo shazování kil některých jejích členů (což je velmi dobře patrné z fotografií na obalu desky). Ostatně, už dva měsíce před zahájením natáčení televizního programu Česko Slovensko má talent jsem začal usilovně zařezávat, abych ze sebe setřásl aspoň pět kilo. Proč? Protože i já jsem viděl v televizi, že štíhlejší lidé tam vypadají lépe, důvěryhodněji a cílevědoměji. A to je také dojem, který musím v tomto pořadu (a v celé své kariéře manažera, vydavatele a producenta) vyvolávat.

Krása je nejstarší zbraň jakéhokoliv cirkusu. Iluze je DNA zábavního průmyslu. Každý šikovný režisér je jako šikovný zloděj. Nejdřív si vymyslí zápletku, připraví pro ni scénu a nakonec ji zrealizuje. Jen na rozdíl od zlodějů vám zábavní průmysl vezme pouhých „pár emocí“. Vezme vám zřejmě i trochu peněz z účtu za posilovnu a solárium.

A za zubaře, protože dnes vládne diktát nablýskaných a souměrných zubů. Vezme vám chuť na sladké, nebo se o to aspoň pokusí. Pamatujte si – když chcete být úspěšní, musíte úspěšně vypadat...

Tohle všechno se děje pod tlakem médií, filmů, televize, reklam a videoklipů a módního průmyslu. Zatímco v padesátých letech přinášel zábavní průmysl moment vydechnutí po válečných útrapách, zatímco v šedesátých a sedmdesátých letech jsme se hudbou a filmem pokoušeli změnit svět na lepší místo, zatímco v osmdesátých letech jsme bojovali proti sociální nespravedlnosti a proti diktátorským režimům ve východní Evropě, dnes je všechno jinak. Dnes dokáže zábavní průmysl změnit „pouze“ pohled na oblékání, chování, držení těla a jazyk, jakým se vyjadřujeme. Neumí změnit náš pohled na svět, ale umí změnit to, jak svět vnímá nás. A tento svět nás bude vnímat pozitivně jedině, budeme-li se usmívat, budeme-li krásní a budeme-li připravení. Přesně tak, jak my vnímáme televizní moderátory zpráv v sedm večer. Vítejte ve světě, který není pro nehezké.